

Cílem této práce je představit svérázné pojetí umění a jeho zkušenosti, které ve svém díle rozvíjí francouzský spisovatel a kritik Maurice Blanchot na konci čtyřicátých a v první polovině padesátých let dvacátého století. V tomto období u Blanchota vrcholí snaha zachytit literaturu, popřípadě umění jako takové, ve vztahu k „původní zkušenosti“. Umělecké dílo, které má v původní zkušenosti svůj zdroj, je vyčleněno z běžné zkušenosti zasazené do rámce struktur světa. Umělecké dílo pak není pochopeno jako forma podílející se na uskutečňování světa, ale jako výsledek extrémní zkušenosti poukazující vně každého světa.